

ИЗГУБЕНАТА КЕСИЯ

Китайска приказка

Китайският търговец Ю-пей пътувал веднаж до едно село със своя катър. По пътя го настигнал ужасен дъжд. Случила се почвата глинеста, разкаляло се ужасно и добичето едва влачело краката си из дълбоката кал. Макар до кости измокрен, Ю-пей се утешавал сам:

— Още малко, още малко! — казвал той на катъра и на себе си, докато най-последващо една дървена кжшурка. Спръл се и почукал на вратата. Тази край-

пътна кжшурка се оказала крчма. Той поискал от крчмаря подслон, за да се постопли и изсуши. Крчмарят вързал добичето под една стръха, дал му малко сѐно, а търговеца помолвил да отиде край огнището, за да се постопли.

На огнището наистина горѐл хубав огън, но цѐла група селяни — дървари го били наобиколили и не мръднали.

Ю-пей ги поздравил учтиво, като мислѐл, че тѐ ще му направят мѐсто, но тѐ не само не се размѐстили, но направили така, че да не може да се пѐхне и едно рамо дори.

Тогава крчмарят викнал на селяните:

— Я се приберете малко! Пустнете човѐка да се погрѐе и изсуши!

— Брей, не виждаш ли, че от него тече вода като от стрѐха? Всички ни ще измокри като пилци! — отговорил един селянин, засукал си дългия мустак и се усмих-

нал дяволито, като смигнал нѐщо на другите. Така Ю-пей останал вън от крѐга на селяните.

— Остави ги, — казал Ю-пей на крчмаря и започнал да снове насам-нататък из крчмата, като от време на време се спирал и уж случайно попрѐскавал селяните с капки от своята дреха. Но въпрѐки това, тѐ пак не мръднали.

Криво му било на Ю-пей, но той продължавал да се движи и да бѐбри нѐкакви неразбрани думи. Често той заставал, пипал дрехите си и цѐкал, като се биел по челото.

Гледал го любопитен крчмарят и най-последващо го запитал:

— Какво ти е, да не си болен? Или се ядосваш на тия нелюбезни хора?

— Не съм болен. Ядосвам се на себе си. Ей тук пред крчмата, като слизах, неусетно съм изтървал кесията си, пълна с злато. И въпрѐки всичко не ми се търси въ този дъжд и лапавица. Но щом спре дъждът ще я потърся.

Ю-пей казал всичко това доста високо. Селяните, които стояли около огнището мълчали и се слушвали. След малко, един по един тѐ се измъкнали навън. Шурнали се из дъжда, ровѐли из калта и търсѐли кесията.

— Тѐ нѐма да влѐзат докато не намѐрят кесията! — казал крчмарят. А Ю-пей се засмѐл и му отвърнал: — Нека, нека я търсят. Нѐма да я намѐрят. Кесията е въ мене.

Ю-пей показал златото си, седнал край огнището и порѐчал на крчмаря да му приготи чай и вечеря, за да вечерят заедно. Сега край огнището имало достатъчно мѐсто.

ШЕГИ И СМѐШКИ

МАЙКАТА — Васко, не оставяй днешната работа за утре.

ДЕТЕТО — Добре мамо, тогава дай ми да изям шоколада, който ми донесе преди малко леля.

— Кажи ми, Петърчо, къде има най-много агнета?

— Въ халитѐ, г-нѐ учителю!

Гошо и Славка разговарят:

— Ей че лоша есен! Защо ли слънцето не изкочи да постопли земята?

— Да не е лудо въ такъв студ и вѐтър! И то чака да се поправи времето.

бѐгаме заедно, без да се изпреваряме.

— Слушай, трѐбва да внимаваме и да, пестимъ желанията си от сега нататък.

— Добре, — потвърдил и Кольо, — трѐбва да измислим по-добри желания. Ти какво желаеш?

— Аз ли? — рекъл Мишо, — желая да поприкамъ босъ през дълбока кал и да достигна топли банички.

— Колко си хитѐр, — разсърдено казал Кольо, — все за тебе избираш добрите желания, а за мене нищо не оставяш.

— Ти пѐкъ друго измисли, — отговорил Мишо.

Въ това време вече пред Мишо на пътя се изпѐрчила локва кал и въ рѐцетъ му стърчели топли банички.

Замолѐл се Кольо:

Отстъпи ми калта!

— Половина баничка давамъ, но калта е за мене.

Разсърдил се Кольо и хвърлил баничката въ калта. Мишо тоя миг се намѐрил под краката му. Излѐз-

ли двамата на брѐга и се разплакали.

— Зарадъ тебе изразходвахме желанията си за глупости. Погледни на какво сме заприличали!

На Мишо било още помѐчно.

— Хайде, — рекъл той, — да пожелаемъ калта да си отиде, че изглеждаме на плашила. Пожелали и отведнаж дрехите имѐ станали чисти като нови.

— Ако искашъ, до довечера нищо да не пожелаваме! — рекъл Мишо.

— Съгласенъ съмъ, — отвърнал Кольо, само че тѐй — без да искамъ, желанията се раждатъ въ главата ми и ето, до сега едно след друго се изпълниха.

— Ти по-добре мълчи, че кой знае какво желание ще се изпълни и повече не ще има какво да искаме.

Млъкнали и двамата. Върнали се въ кѐщи и все мълчели. След обѐд Кольо взелъ вѐдицата и отишѐл на рѐката да лови риба. Седналъ

Птичко моя, закѐснѐла,
и ти горо, пожѐлтѐла,
и вий, ниви и баири,
чуите вече, есенъ свирѐ. . .

Свири надъ стрѐхи, кумини,
пѐе въ глухите градини,
и съ окапалата шума
сѐска нѐкѐже изъ друма.

А дѐждѐтъ вали, потраква,
сякашъ лѐтото оплаква,
и безъ радостъ, безъ надежда
нѐщо шепне и нарежда.

Че надъ синори и ниви
дните тягостни и сиви
пакъ ще станатъ ясни, бѐли,
щомъ земята снѐгъ застели.
И. Стубѐл

ХОМЯКЪ

Хомякѐтѐ е много интересно животно. Достига до 15 см. дължина. Покритъ е съ богата и дълга козина, която е много хубава. Гърбѐт му е тъмнокафѐвъ; отъ очите му се отдѐлятъ две жѐлти ивици, които отиватъ къмъ задната част на главата. Опашката, коремчето и лапките му сѐж жѐлтеникави. Хомякѐтѐ живѐе въ северна Европа:

Лапландия, Норвегия, полуострова Кола.

Хомяците сѐж прелестни животни — изглеждатъ като малки кѐртици и ги наподобяватъ въ навичите си. Вървежѐт имѐ е ситенъ, но бързъ. Отъ дупките си излизатъ обикновено сами. Когато нѐкой наближи леговището имѐ, изкоква въ тамъ, квичатъ, грукатъ, изпратятъ се, навеждатъ глава назадъ,

така че тя почти опира на гърба, и гледатъ съ малките си очи тѐй сърдито къмъ неприятеля, че той наистина става нерешителенъ: дали трѐбва да премѐри съ тѐхъ сили, или не?

Зимѐ тѐ проправятъ дълги ходници подъ снѐга, като оставятъ на горната имѐ част отвори за провѐтриване. Тия коридори се съобщаватъ съ леговището, което е направено наполовина въ земята, наполовина въ тревата. Хомяците се хранятъ съ мѐхъ, трева, корени и млади дървесни кори, но понеже живѐятъ въ мѐста, гдето нѐма нива, не правятъ голѐми пакости. Понѐкога се събиратъ на стада и трѐгватъ да странствуватъ, както прелетните птици. Тогава тѐ сѐ страшна напасть като скакалците, защото унищожаватъ всичко. Но и тѐхъ северните хищници ги изтѐбватъ съ особена радостъ. Вѐлци, лисици, порове, златки, хермелини, кукумявки, лапландски кучета — вѐчно гладни — виждатъ въ тѐхъ празнична трапеза за себе си, особено когато хомяците сѐж се навѐдили въ изобилие.

В. Ангелова

АДРЕСЪТЪ НА РЕДАКЦИЯТА на в. „Славейче“ е **ж-щия** — ул. Чумерна 29, а на администрацията е ул. Владайска, 45. Абонатите и настоятелите при нужда могатъ да се отнасятъ и до двата адреса.

ВЕЛИКИ ОТКРИВАТЕЛИ

Николай Коперникъ

Роденъ е въ гр. Торнъ през 1473 година, а е умрѐл въ 1542 година. Учил се е въ Краковския университет, следъ което станалъ канонистъ (чиновникъ по черковните работи) при епископа на малкия градецъ Фрауенбургъ. Тамъ е ималъ възможностъ да чете, разсѐждава и наблюдава небесната ширъ, която много обичалъ.

Следъ упорита 30 годишна работа, той публикувалъ първия свой трудъ, въ който доказвалъ че движението на слънцето планетите е привидно и, всъщностъ не тѐ се движатъ около земята, а земята се върти около осѐта си отъ западъ къмъ изтокъ.

Въ ония времена учението на Коперника е било много смѐло и напредничаво. Затова било осѐждено като „еретично“ отъ инквизицията. Но наскоро Коперникъ умрѐл и по този начинъ се спасилъ отъ тежките последици на това осѐждане.

* Тѐй се наричалъ духовниятъ съдъ на католическата черква. Всички невѐрни се подлагали на жестоки мъчения.

ВЕЧЕРЪ

Въ тая тиха вечеръ,
тамъ, задъ она пътъ,
спи сега далече
моя бащинъ кѐтъ.

Месецѐтъ разлива
мека свѐтлина —
кжщата заспива
въ миръ и тишина.

Две тополи грѐятъ
и сами въ нощта —
съ тиха жалъ люлѐятъ
сетните листа.

Само майка още
гледа въ тоя пътъ
и за мене нощемъ
две сълзи текатъ. . .

Славчо Красински

нея. Мислилъ, но не му идвало на умъ.

Кольо поискалъ ябѐлки. Мишо получилъ лимонада. Тѐй изхарчили всичките си желания. Останало само едно. Седнали и почнали да спорятъ за него.

Мишо рекълъ: — Последното е мое! Даже почналъ да мисли какво да пожелае, но не му идвало още на умъ.

Разсърдили се пакъ, надули се отъ ядъ и се разотишли.

Вечерѐта Мишо легналъ боленъ. Толкова боленъ, че изплашилъ домашните. Не знаела майка му отъ какво е болестѐта му и само обикаляла около леглото и мѐрила температурата му.

По едно време той проговорилъ:

— Мамо бе, защо и Кольо го не боли стомаха? Кѐде е той? Гдѐ е отишѐл?

Очудено го гледала майка му. Уплашила се.

— Какво ще спечелишъ отъ това, ако и Кольо страда, детето ми? Нима ще ти стане по-леко?

— Нѐма да ми бѐже по-леко? — Разбира се ще ми бѐже. Нашиятъ животъ съ него е общъ, само че азъ пожелахъ лимонада. . .

— Какви глупости говоришъ? Имашъ огънъ, детето мое, навѐрно силно страдашъ! Майката отишла за лѐкаръ, въ това време дошѐл Кольо. Видѐлъ, че Мишо лежи въ кревата и челото му покрито съ компреси. Станало му жално. Сѐтилъ се за останалото общо желание.

— Мишо, — рекълъ той — азъ не ти се сърдя повече. Ти страдашъ и азъ нищо не желая, освенъ това — въ най-скоро време да оздравѐешъ! Зарадвалъ се Мишо, стисналъ му рѐката и болката изчезнала. Когато лѐкарятъ пристигналъ, Мишо го срещналъ на двора.

Вие деца, като че ли не възпитъ? Това е приказка, наистина, но всичко може да случи точно така, както съ тия две деца. Затова, внимавайте и нищо лошо не пожелавайте! Преразказалъ: В. Стойчев